

Anders sportkrönika

FOTBOLLS- FEBER

För det sargade landet Afghanistan utgör idrotten ett område av framgång, något att samlas kring och som skapar samhörighet. TEXT OCH BILD **ANDERS ROSÉN**



Det spelas gladfotboll i högt tempo.

V I MINNS ALLA den galna natten när Afghanistan vunnit de sydasiatiska mästerskapen i fotboll för ett halvår sedan. Det tutades, skrånades och sköts i luften som aldrig förr. Den nystartade inhemska högsta ligan *Afghan Premier League* har även den blivit en succé. Lagen representerar olika regioner där den första säsongens segrare blev "Tyfönen av Harirod-floden" från Herat. Under den andra säsongen, som nu avslutats, var jag bara tvungen att gå på en match.

DET BLEV mötet med hemmalaget från Kabul: "Asmayee-bergens falkar" och "Abasin-flodens vågor" från de sydöstra provinserna med bland annat Ghazni, Logar och Paktika. Det spelas en slags gladfotboll i högt tempo där tekniken är bättre än taktiken. Jag vet inte vad jag väntade mig men jag förvånas över den kamratliga stämningen på planen. I detta land med stor brutalitet och oförsonlighet råder en stor kamratlighet bland spelarna. Kanske är det just därför. De hjälper upp motståndare och ber om ursäkt, i bland ser det nästan ut som att de undviker kroppskontakt.

INTRESSET ÄR STORT med mycket folk på läktarna. Folk skrattar och hejar på sina lag, burop hörs sällan. På den särskilda familjeläktaren sitter unga tjejer och killar tillsammans, som unga fotbollssupportrar i vilket annat land som helst. Flickorna har sjalar i hemmalagets färger och stora plakat där seger för hemmalaget proklameras. Bortalaget har också sup-

portrar med sig. De har placerats på en särskild läktare och är väldigt högljudda redan före matchen. Några äldre skäggiga män från Ghazni tar fram stora trummor som de börjar dunka på. Själv gör jag gör fullständig succé på läktarna. Alla jublar och vinkar när de ser den märkliga västerlänningen komma gående vid sidan av planen. Åskådarna struntar i matchen och vill i stället bli fotograferade av mig. Det tar lång tid att averka hela längsidan.

I MATCHEN står det länge 0-0 men till slut gör hemmalaget 1-0 under stort jubel. Segern innebar att falkarna från Kabul gick vidare i slutspelet och så småningom blev de mästare för hela Afghanistan. Efter som-

maren är det dags för den tredje upplagan av *Afghan Premier League*. Då ska åter "Springhar-bergens hökar", "Vägen på Abasin-floden" och "Örnarna från Hindu Kush" mötas i den nya nationalsporten.

Det är nästan som poesi. Medge att det låter mäktigare är "Häcken" och "Mjällby..."



Alla matcher i *Afghan Premier League* spelas på Ghazi-stadion, ett namn som ger blandade känslor. Det var nämligen här som talibanerna genomförde sina offentliga avrättningar. Men Ghazi är egentligen ett helt idrottsområde. Just fotbollsstadion är nybyggd och det känns skönt att slippa bevittna en match på en före detta avrättningsplats.

I direkt anslutning till planen har fotbollsförbundet byggt ett stort komplex där gästlag kan bo, för än så länge spelas alla matcher i Kabul. Det finns inte tillräckligt med bra arenor ute i provinserna och fortfarande är säkerhetssituationen för osäker.